

Un atardecer en la Toscana

Títol original: *Dolce Fine Giornata* **Direcció i guió:** Jacek Borcuch **País:** Polònia
Durada: 92 min **Any:** 2019 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Krystyna Janda, Antonio Catania, Lorenzo de Moor, Robin Renucci, Vincent Riotta, Kasia Smutniak **Música:** Daniel Bloom **Fotografia:** Michal Dymek **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 21/06/2019
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en italià

SINOPSI

La guanyadora del Premi Nobel Marie Linde (Krystyna Janda), una dona d'esperit lliure que viu amb la seva família a la càlida Toscana, manté un *affaire* amb un jove egipci, que és l'amo de l'hotel d'una platja propera. Quan un succés atroç sacseja els fonaments de la vida de tots dos, la Marie es proposa resistir davant la histèria que s'ha generat al seu voltant. Decidida a canviar les coses, i aprofitant que rep un premi local, la Marie pronuncia un discurs que crea un autèntic caos a nivell personal i social per al qual no estava preparada. (Sensacine.com)

CRÍTICA

2019.01.29 - Jacek Borcuch, un habitual de Sundance, torna a Park City amb una cinta interessant i plena de qüestions profundes sobre la identitat europea

Hi ha algun lloc d'Europa més representatiu de la idea de la *dolce vita* que Itàlia? Bon menjar, bon vi, venerables obres d'art i arquitectura, un halo de romanticisme en l'aire... No es pot estar més a prop de la perfecció. No obstant això, la ciutat de Volterra, a la Toscana, és un lloc ple de tensió i crisi en la quarta pel·lícula de **Jacek Borcuch**, **Un atardecer en la Toscana**, que es projecta a la competició World Cinema Dramatic del Festival de Sundance.

Al principi del film, tot sembla perfecte a casa de la Maria Linde, una poeta jueva i polonesa, guardonada amb el Nobel (**Krystyna Janda**). Té en la seva vida gent que l'estima: el seu marit, la seva filla (**Kasia Smutniak**, que apareix a *Silvio (y los otros)*), néts i amics. També té un amant molt maco, molt més jove i egipci, anomenat Nazeer. Però com mostren la cultura occidental i la dramaturgia, cap paradís pot durar per sempre. L'ambient està cada vegada més carregat d'una tensió elusiva però palpable; mentrestant, la ciutat (igual que la resta del Vell Món) tracta d'afrontar la crisi de refugiats. Després d'un atac terrorista a Roma, els sentiments de por, sospita i menyspreu cap als estrangers es reforcen de manera dramàtica. La Maria, que en el passat s'ha enfrontat nombroses vegades a l'antisemitisme i els prejudicis, sap que tot això no condueix enlloc i es nega a sucumbir al pànic i la desconfiança, entrant en conflicte amb la seva filla. Encara que accepta un premi de l'alcalde de Volterra, fa un discurs polèmic que provoca el caos en la seva vida familiar, convertint-la a més en una persona *non grata* a la ciutat. No obstant això, ella no cedeix a la pressió, i continua defensant la llibertat d'expressió i pensament.

Un atardecer en la Toscana és, en gran mesura, un retrat dens i complex d'aquests intel·lectuals europeus que no volen formar part d'un món dominat per la por als altres, un món que anima a construir murs entre països i persones i que no té una resposta creïble a la crisi moral que existeix des de fa anys al Vell Continent. La Maria, per tot això i per raons més íntimes i personals, no vol assumir el paper de mentora i autoritat. L'única persona que percep i aprecia la seva vitalitat és en Nazeer. La seva fascinació mútua és també una metàfora de la seducció recíproca entre les cultures d'Orient i Occident, la primera amb una riquesa d'experiència i recursos financers, i l'altra, una gran vitalitat i ànsia de buscar noves formes de viure. La Maria és un personatge en conflicte, i Krystyna Janda ofereix una gran interpretació. Les escenes en què apareix amb la seva filla estan plenes d'emocions conflictives i crues que impulsen la història del terreny polític a un de més personal.

Borcuch comparteix les seves idees i preocupacions sobre cap a on es dirigeix el món d'una manera molt orgànica i subtil, entrellaçant-les en situacions quotidianes i converses breus. El director no imposa les seves opinions, i tampoc revela gaire sobre els seus personatges; prefereix que els espectadors connectin per si mateixos els punts emocionals. Això fa que la pel·lícula sigui més íntima, assossegada i mereixedora de la nostra atenció. En definitiva, **Un atardecer en la Toscana**, subtil com una boira matinal, no s'hauria de descartar com una pel·lícula superficial sobre "problemes del primer món", ja que més aviat és un poema que ressonarà en el temps.